

בבית המשפט השלום
בהרצליה

אנדרי פלנוב ת.ז. 320715618
ע"י ב"כ עוה"ד יוני ג'ורנו
מרחוב גרינבום 10/3 נתניה

-נגד-

אהרון הרצל עינב ת.ז. 041709205
מרחוב חצבים 12 רמת ישי

התובע:

כתב הגנה

אני הנתבעת אהרון הרצל עינב, מתכבדת להגיש כתב הגנה מטעמי לתביעת התובע, שהוגשה כנגדי במסגרת התיק הנ"ל. אני אטען כי בנסיבות העניין שיפורטו עוד להלן, לא היה כל בסיס להגשת תביעת התובע כנגדי.

אבקש מבית המשפט לדחות את התביעה מהטענות והנימוקים הבאים:

תמצית העובדות:

- א. בתאריך 04/04/2020 נחשפתי לפרסום סרטון ברשת החברתית פייסבוק, בו נצפה שוטר לא מזוהה חזותית משתמש באלימות, הנחזת למופרכת וברוטלית, אשר גרמה לצופה בו לסערת רגשות ושעט נפש מהתנהגות שוטר כלפי אזרח, בתקופת הסגר שהטילה הממשלה ועל כך שכל פשעו היה הפרת הסגר.
- ב. בסרטון לא צוין שמו או פרטים מזהים אחרים של השוטר, כך שלא יכולתי לדעת במי פרסונלית מדובר. אולם התמונה שהתקבלה הייתה של שני לובשי מדים שוטר ושוטרת גלוחי ראש שמפעילים כוח לא סביר, כנגד אזרח חסר אונים. דבר שעורר בי אסוציאציות "שואה" קשות וזעזוע וזאת בלשון המעטה.
- ג. התובע טוען שהסרטון נשוא התביעה "ערוך באופן מגמת" ויש בו משום מצג שווא דבר שלא יכולתי לדעת זאת בעת שצפיתי בסרטון זמן קצר לאחר שפורסם.
- ד. התובע טוען שפרסום התגובה שלי, היה אחרי שהמשטרה פרסמה את הסרטון האמיתי וכאן התובע מטעה את בית המשפט.
- ה. הסרטון שפורסם על ידי המשטרה, פורסם לאחר פרסום תגובתי, בעוד התובע מטעה את בית המשפט בצורה מכוונת וטוען שפורסם, לאחר פרסום סרטון המשטרה.

1. עוד אטען, כי ניתן לראות בברור בצילום המסך שמהווה נספח 33 לתביעה שתמונת המסך שבו התגובה שלי צולמה, הייתה כארבע דקות לאחר פרסום התגובה.
2. עוד אטען, כי באותו יום כשהבנתי שהסרט הציג רק חלק מהאירוע ולא בשלמותו, נגשתי למחוק את התגובה שלי נשוא התביעה, אולם הפרסום כולו כולל כל התגובות, נמחקו מהרשת עוד בטרם הגעתי לביצוע המחיקה.
- ח. עוד אבקש לטעון בפני בית המשפט על כך שהסרטון גרם לי לסערת רגשות קשה, אשר נבעה מתוך הבנה לכאורה שכל אזרח נורמטיבי מן השורה יכול להיות קורבן לברוטליות משטרתית, שאינה מוצדקת ובמקרה זה שלצערי צפיתי בו, נראתה על פניו מיותרת לחלוטין.
- ט. אני אטען כי הבעתי את דעתי בזמן אמת, לא כנגד השוטר כפרט, כי הרי אף את שמו לא ידעתי בזמן אמת, הבעתי את דעתי על התנהגותו במסגרת תפקידו כאיש ציבור, בצורה נחרצת בהתייחסות אליו כעובד ציבור שאמור לשמש בנוסף לתפקידו דוגמה על מנת שהציבור ייתן בו את אמונו.
- י. עוד אטען, כי לא יכולתי לדעת באותה עת אלא רק בדיעבד שהסרטון לכאורה לא משקף את כל האירוע מתחילתו.
- יא. אני אטען שנחשפתי והייתי עדה לתחנוני האזרח, המבקש מהשוטר שיניח לו ומביע את כאבו ומחאתו על כך שמכאיבים לו, מחזה אשר לא יכול היה להשאיר אדם כל שהוא אדיש לנוכח האירוע.
- יב. עוד אטען כי, הסרטון עלה לרשת הפייסבוק על ידי נתבע מספר 1, אשר מוכר בציבור כאיש אמין הנשוי לאשת תקשורת, דבר שחיזק אצלי את הרושם וההבנה שלי, ברגע הצפייה בסרטון שמדובר בצילום אותנטי ואמין של האירוע.
- יג. עוד אבקש לטעון, כי הרושם המתקבל מקריאת כל הנספחים הרבים לתביעה זו ואשר רובם מכילים תגובות של אנשים שונים לאירוע הרי ניתן להבין את גודל ההשפעה של הסרטון המצולם על הציבור שצפה בו ולא בכדי.
- יד. עוד אטען בפני בית המשפט כי, בסעיף 18 לתביעתי, טוען התובע שהוא ברר מתוך מאות התגובות הקשות, את התגובה שלי ולכן תמחה אני לדעת, עפ"י איזה קריטריונים נבחרה התגובה שלי בצורה כה בררנית.
- טו. עוד אטען, כי בעקבות הצגת הסרטון נפתח דיון ציבורי בעמוד הפייסבוק של נתבע מספר 1 ונרשמו בו מאות תגובות זהות ו/או דומות בתוכן שאכן היו בהם גידופים רבים לעיתים חסרי טעם. ואולם בניגוד מוחלט, ניתן גם לראות תגובות אוהדות רבות, אשר ציידו בתובע וזאת לאחר שנחשפו לתמונת האירוע בשלמותה, התגובות האוהדות אף עשו עבור התובע יחסי ציבור טובים עשרות מונים יותר מהנזק שנגרם לתובע לכאורה.
- טז. עוד אבקש לטעון שסרטון זה נשוא התביעה הציג את האירוע בליווי תיאור מילולי חי ממקום האירוע ממש כך שנוצר רושם של אירוע אותנטי ואמיתי שצולם מתחילתו.
- יז. עוד אטען כי מתברר שנתבע מספר 1 מצלם הסרט והמקריין בו בפועל, נקנס על ידי השוטר בסכום של 5000 ₪.

יח. עוד אבקש לטעון שהתגובה שלי ניתנה בתום לב, ונעשתה בתגובה לצפייה באירוע קשה, בו נראה אזרח שוכב על הקרקע בעוד שוטר מצמיד אותו עם פניו לקרקע והאזרח מתחנן בפני השוטר על שהוא מכאיב לו כל המחזה נראה אלים במיוחד ומזעזע את הצופה בו.

יט. עוד אבקש לטעון בפני בית המשפט לחייב את התובע, להציג את לוח הזמנים המדויק של הפרסום והתגובות ואת השעה שבה הציגה המשטרה את הסרטון האמיתי לציבור.

כ. עוד אוסיף ואתען, כי התובע שלח מכתב התראה בדואר רשום שנתקבל אצלי בתאריך 03/05/2020 וכתב התביעה נמסר לי ימים מעטים ספורים אחרי. התנהלות זו של התובע מעידה על חוסר תום לב ועל כך שכל רצונו ומטרתו הייתה להביא תביעה זו לבית המשפט ועל כן לא טרח לעשות דבר אלא למראית עין בלבד ולא על מנת באמת להסדיר את העניין מחוץ לכותלי בית-המשפט כפי שראוי היה שיעשה תחילה.

אישור קבלת המכתב הרשום מהדואר- מסומן א'

העתק מעטפה של המכתב הרשום- מסומן ב'

טעמים לדחיית התביעה

כא. אבקש לחזור ולטעון שתגובתי בפרסום נעשתה בתום לב, כל אשר נכתב בתגובתי נשוא התביעה בא להביע שעט נפש מהאירוע האלים שבו חזיתי והיא הופנתה כלפי השוטר כעובד ציבור ולא אליו באופן אישי. הרי פניו טושטשו בסרט כך שגם לא ידעתי מי הוא ולא יכולתי לזהותו. הפעם הראשונה שבה נחשפו פניו בעיני היו בתמונות שבו הוא מופיע בנספחים לכתב התביעה.

כב. עוד אטען להגנת תום לב לפי סעיף 15(4) לחוק לשון הרע המתייחס להבעת דעה על אנשי ציבור ועל עניין ציבורי. וקובע כי הגנת תום לב מתקיימת כאשר הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע במסגרת כהונתו בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי, או נוגע לאופיו, לעברו, למעשיו או לדעותיו במידה שהם אכן נתגלו בהתנהגותו. מאחר והתובע הוא איש ציבור אשר התנהגותו בין שהייתה באותה עת לגיטימית ובין שלא, לא נראתה סבירה ואני הבעתי דעתי על התנהגות התובע במסגרת תפקידו בשירות הציבורי כפי שהשתקפו בעיני מתוך בסרטו המדובר.

כג. עוד אטען, שתגובתי הייתה תגובה ספונטנית למה שחזו עיני והייתה תגובה אחת מיני רבות אשר מעטים נחשפו אליה סמוך לפרסומה ועד למחיקתה ולכן עומדת לזכותי הגנת "זוטי דברים" שהרי אין מדובר בפוסט או במאמר אלא בתגובה בדף שעורר עניין ציבורי שנכתבה בלהט החוויה הקשה של הצופה בסרטון בתקופה קשה וסוערת.

כד. עוד אטען, כי ככל שמתווספות יותר תגובות התגובה נדחקת אחורנית ויהיה צורך לעיין בתגובות קודמות לשם איתורה, וכי תגובות מסוג זה הן מחזה נפוץ ברשתות החברתיות ואף באתרי החדשות וספק רב אם מי שקורא אותן מאמין לתוכן. גם העובדה שהתגובה לא זכתה ללייק, מוכיחה כי "היא נבלעה בהמון", לכן איבדה כל משמעות. משכך, התגובה חוסה תחת הגנת זוטי הדברים, אותה יש לפרש כחלה על פרסומים חולפים אף אם פגעו בזכות התובע באופן מזערי.

כה. אכן התגובה שלי לאירוע יכולה הייתה שלא להיכתב. אולם הבעת זעזוע בדמות ביקורת על התנהגותו של עובד ציבור לא הופכת ללא לגיטימית ונכנסת בהגדרה של "לשון הרע" גם בנסיבות אלו.

כז. עוד אטען כי עובד ציבור החשוף להתעמתות לעיתים עם האזרח חייב לדעת כי עלול ויהיה חשוף לביקורת שלעיתים גובלת לכאורה גם בהכפשה. זה מעצם היותו עובד ציבור שהינו נתון לביקורת גם בעקבות מילוי תפקידו.

כח. גם הפסיקה מחזקת את העדיפות שהעניק המחוקק לחופש הביטוי. למשל, בע"א 214/89 אבנרי נגד שפירא אמר כבוד השופט (דאז) אהרון ברק: **"יש ליתן משקל מיוחד לחופש הביטוי הנוגע לענייני הציבור ולאנשים הנמנים במשרות ציבוריות"**. עוד נקבע באותו פסק דין כי כאשר בית המשפט יבחן שאלה הנוגעות להוצאת לשון הרע על איש ציבור, אחד מהשיקולים שיילקחו בחשבון הוא עצם העובדה שמדובר באיש ציבור.

המשמעות היא, שאדם אשר מתמנה למשרה ציבורית, נוטל על עצמו סיכון המובנה לתוך התפקיד, והוא הסיכון שיזכה לביקורת ולאמירות שונות שיש בהן כדי הוצאת לשון הרע. איש הציבור בוחר אפוא באופן מודע בתפקידו, וזאת מתוך ידיעה כי הוא חשוף להתייחסויות מצד התקשורת, גם אם שליליות ונוקבות, וגם אם לעיתים אף שגויות מן היסוד או לא מדויקות.

חשוב להדגיש כי מדובר במראה דו-צדדית הפועלת לשני הכיוונים. דהיינו, עצם החשיפה והיותו של האדם במעמד של איש ציבור מאפשרים לו נגישות יתרה לכלי התקשורת השונים. נגישות זו, תאפשר לו לרוב להגיב לביקורות שהוטחו כלפיו, להכחישן ואף לפרסם מידע הנוגד את שפורסם. נגישות זו היא פריבילגיה המוענקת לאיש הציבור בניגוד לאדם הפרטי, ולכן ההגנה שניתנת לאיש הציבור פחותה מזו שניתנת לאדם הפרטי.

סיבה נוספת לכך שהמחוקק הטה את כף המאזניים בהקשר של הוצאת לשון הרע על אישי ציבור, היא העובדה שחשיפת הציבור לביקורת המופנית כלפי התנהגותו של איש ציבור תגביר את הפיקוח על המערכת השלטונית ותעזור לקיים דמוקרטיה ראויה. הדבר הזכר בערעור אזרחי 9/77 חברת החשמל נגד עיתון הארץ, מפי כבוד השופט שמגר. עוד הוסיף שמגר בפרשה זו, כי מידע שכזה על אישי ציבור יכול לשמש חסם או בלם לפעולה בלתי מרוסנת של אישי הציבור ואינו מאפשר להם "לטשטש עקבות" של מעשיהם. לא אחת, חופש הביטוי הוגדר על ידי בתי המשפט כ"נשמת אפה של הדמוקרטיה".

כח. עוד אטען שתביעתו של התובע הינה בררנית ועל כן דינה להידחות על ידי בית המשפט (ראה סעיף 18 לכתב התביעה). תגובתי נבררה מתוך מאות תגובות קשות וזאת עפ"י דבריו של התובע. גם הפסיקה מחזקת את הטענה לתביעה בררנית כמו למשל ברע"א 19/1239 יואל וגלית שאול נגד נידולי תקשורת בע"מ. אומרת בפסק דינה כבוד השופטת ד' ברק-ארז: **חשש מפני "תביעה בררנית"** – פוסט ברשת החברתית עשוי להיות, באופן פוטנציאלי, מושא לשיתוף על-ידי אינספור משתמשים אחרים. בהנחה למשל שפוסט מסוים שיש בו משום לשון הרע שותף על-ידי מאות משתמשים, כיצד יבחר הנפגע כנגד מי מהם להגיש את התביעה? בהקשר זה מתעורר חשש לשימוש בלתי הוגן בכוח התביעה, כך שזו תוגש למשל דווקא נגד משתפים שאינם בעלי אמצעים ושכוח התביעה נגדם עשוי להיות, לפחות באופן תיאורטי, משמעותי יותר. במשמעות של דברים אלו ניתן להקבילם גם לתביעה זו ולהגדירה כתביעה בררנית. על כן עליה להידחות על ידי בית המשפט.

כט. מבלי להודות בטענות התובע, אביע התנצלות כנה בפני התובע ובפני כל מי שניפגע מהדברים שהשתמעו מתגובתי ואשר כאמור נאמרו בתום לב ומתוך החוויה שעברתי.

ל. לאור כל הטענות האמורות לעיל מתבקש בית המשפט לדחות תביעה זו כנגדי.

עינב אהרון הרצל-נתבעת מס' 2

